

θησκεία της, αἱ τέχνηαι της, τὰ καταστήματα της, ὅλος ὁ τόσον ἀρχαῖος καὶ τόσον περίεργος πολιτισμὸς της ὁ γεγραμμένος ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν μνημείων της, χωρὶς νὰ ἦναι ἀνάγκη νὰ ἀποδώσωμεν εἰς αὐτὴν τὰς Ἀλεξανδρινὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν Ἀλεξανδρινὴν φιλοσοφίαν τὰς ἐξαίρετως καὶ σχεδὸν ἀποκλειστικῶς Ἑλληνικάς, καθὼς καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ Ἀλεξάνδρεια τὴν ἀλήθειαν ταύτην συναισθάνεται ζωηρῶς ὁ βλέπων τὴν πόλιν ταύτην κεχωρισμένην ἀπὸ τοῦ λοιποῦ τῆς Αἰγύπτου καὶ μόνον τεχνητῶς συναπτομένην μετ' αὐτῆς τετραμμένην δὲ πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἢ φαίνεται ὡς νὰ καλῆ τὰ πράγματα, ὡς μετ' ὀλίγον θὰ ἴδωμεν, ἐπικυροῦσι πληρέστατα τὴν ὑπὸ τῶν τόπων προσγινομένην ἐντύπωσιν.

Ἐξοχος δόξα θὰ ἦν διὰ τὰ ἀρχαῖα Αἰγυπτιακὰ δόγματα ἂν εἶχον ἐμπνεύσει αὐτὰ τὴν Ἀλεξανδρινὴν μάθησιν, διότι πασίγνωστον εἶναι σήμερον ὅτι αἱ ἐπιστήμαι, κατὰ τὴν νεωτέραν σημασίαν πῆς λέξεως, δηλαδὴ αἱ ἐπιστήμαι τῆς παρατηρήσεως καὶ τῆς πείρας κατάγονται ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας, αἱ γεωγραφικαί, μαθηματικαί, ἀστρονομικαί καὶ ἰατρικαὶ γνώσεις προώδευσαν εἰς βαθμὸν ἀγνωστον μέχρι ἐφείνε τῆς ἐποχῆς· νέαν κίνησιν ἔλαβον αἱ ἐπιστήμαι αὗται εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἧτις διὰ τοῦ βιωματικῶς, ἐμπορικῶς, πεπαιδευμένου καὶ ἐκλεκτικῶς πνεύματος της εἶναι σχεδὸν πόλις ἐκ τῶν νεωτέρων, πόλις τοῦ 16' καὶ κατὰ τι τοῦ 19' αἰῶνος. ὅσοι δὲν ἐγνώριζον ὀπίσθια ἢ ἡ βίαις τῆς Αἰγυπτιακῆς κοινωνίας, καὶ ἐκυριεύοντο ὑπὸ δοξασιῶν ἐσφαμένων μεταδοθεισῶν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ δεισιπυζουσῶν τὴν ἀπάτην ἣν φυσικὸν καὶ ἀποδίδωσιν εἰς τὴν Αἴγυπτον μέγα μέρος τῶν Ἀλεξανδρινῶν ἰδεῶν καὶ γνώσεων· ἀλλὰ ἡ σπουδὴ τῶν μνημείων τῶν διερμηνευθέντων διὰ τῆς βοήθειας τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ Χαμπαλλίωτος ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ ἀποφανθῶμεν περὶ τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀρκεῖ διὰ νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ἡ Αἴγυπτος ἦν σχεδὸν ὁλοκλήρως ξένη εἰς τὰς γνώσεις ταύτας, καὶ οὐτε εἶχε ποτὶς τὰς ἰδίας αἰετὴς νὰ ἀναβιδάσῃν μέχρι ἐκείνης· ἡ Ἀλεξανδρινὴ ἀνάπτυξις πρέπει νὰ θεωρῆται τοῦ λοιποῦ ὡς γέννημα ἐπιτόκιον τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλοφυΐας κινήσεως ἕως ὑπὸ τῆς συγκεχυμένης ἰδέας μυστηριώδους τινὸς δόγματος καὶ φωτισθείσης ὑπὸ τινῶν ἀκτίνων ἐπιστήμης ἣν συστέλλομεν μὲν μεγάλως ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀρνηθῶμεν ὅλως διόλου.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΙΩΣΗΦ ΡΕΓΑΛΔΗΣ.

Ὁ περίφημος αὐτοσχεδιαστὴς Ρεγάλδης, ἄρσῳ ἐπιδεκαετίαν ἐνέπλησε θαυμασμοῦ τὰς διαφόρους πόλεις τῆς Εὐρώπης, ἐσπευσε τὰ βήματά του πρὸς τὴν Ἀνατολήν, ἐπιζητῶν νέας ἐμπνεύσεις εἰς τὰ παραθετικὰ κάλλη τοῦ κλίματος ἐκείνου. Περιφέρων τὴν δόξαν του ἀπὸ τὴν ἑκατόμυλον πόλιν, καὶ ἀπὸ τὰς πυραμίδας τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὴν Προποντίδα καὶ

εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Μέλητος, ἦλθε καὶ εἰς τὴν Πόλιν τῆς Παλλάδος νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ δνειρον τῶν παιδικῶν χρόνων του, νὰ ἀσπασθῇ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸν Παρθενῶνα.

Μίαν ἐσπέραν τοῦ Ἰουνίου ἠνοίγατο, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας, ἀκαδημία αὐτοσχεδίου ποιήσεως. Ἦτον ἤδη νύξ καὶ σπεύδων ἀνυπόμονος τὸ βῆμα εἰτέρχομαι πρῶτος εἰς τὴν προτομαθῆσαν αἴθουσαν, καὶ ἀπαριθμῶ ὀκτὼ σειρὰς καθισμάτων ἀρμονικῶς καὶ εὐτάκτως διατεθειμένας. Ὅπισθεν δὲ αὐτῶν εἰς τοὺς τοίχους ἐστηριγμένα, ὑπάρχουσι δύο ἀνακλιτήρια, εὐρύχωρα, μαλακὰ, καταλλήλα διὰ τὴν πολυλογία, ἢ διὰ τὰς κερὶ μηδενὸς σκιφείας. Εἰτέρχονται μετ' ὀλίγον πολλοὶ Κύριοι καὶ Κυρίαι κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος ἐκ τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Πρωτευούσης. Ἡ λέξις αὕτη δὲν πρέπει νὰ σκανδαλισθῇ· οἱ συταγματικοὶ θεσμοὶ τῆς Πατρίδος μᾶς κατήργησαν τὴν ἀριστοκρατίαν, ἀλλὰ δὲν ἐξορίζουσι τοὺς ἀριστοκράτας.

Μεταξὺ τῶν ἀριστοκρατῶν τούτων τῆς διπλωματίας, τῶν γραμματῶν τοῦ πλοῦτου, τῆς περιεργείας, τῆς μουσικῆς, τοποθετοῦμαι ὡς ἐν παραθύστῳ ἐγὼ, μέλος τοῦ λαοῦ ταπεινόν, τέκνον ἀπόδητον τῆς τύχης, καὶ περιμένω μὲ ψυχὴν ἐτοιμὴν εἰς ἀκοήν καὶ εἰς αἴσθημα.

Κατέμπροσθεν τοῦ ἀκροατηρίου εἶναι κατεσκευασμένον σκηνώμα δύο μόλις ἐξέχον παλάμας καὶ ἐμοιάζει μικρὰν ὀρχήστραν· τὸ σκηνώμα τοῦτο εἶναι θεαταστῆρον τῶν Μουσῶν ὅπου μέλλει νὰ ἱερούργησῃ ἡ ξανθὴ, ἡ χαρίεσσα μορφή τοῦ Ρεγάλδης.

Φιλόρρων καὶ μειδιῶν μᾶς προσκαλεῖ νὰ γράψωμεν θέματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων μελεῖ αὐτὸς νὰ αὐτοχρωδιάσῃ. Μεταξὺ δὲ τοῦ σκηνώματος καὶ τῶν καθισμάτων, τελεῖται μικρὸν τι δῶμα κανονισμένον ἀπὸ τὴν ἐλιμστασίαν. Κύριοι τινὲς φιλοφρονοῦσιν ἐν κύκλῳ τὰς κυρίας, ἐρωτῶντες περὶ τῆς ὑγείας των, ἢ αἰτιώμενοι τὸν ἀφόρητον καύσωνα τῆς ὥρας, ἢ περὶ ἄλλα ὁμοίως σοβαρὰ ἀντικείμενα ἐνδιατρίβοντες. Εἰς δὲ τῶν ἀριστοκρατῶν τούτων κυρίων — γλυκὰ μειδιῶν, στρέφων εὐτόνως τὸ παχὺ σῶμά του, καὶ κύριος τῶν ἐλευθερίων ἐκείνων τρόπων οὔτινες ἀποβρέουσι ἀπὸ τοῦ πλοῦτου, ἢ ἀπὸ τοῦ γένους — περιφέρεται κρατῶν ἐπὶ τοῦ πῆλου του γραφίδα καὶ χάρτην, καὶ παρακαλεῖ τὰς κυρίας νὰ γράψωσι.

Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ Ποιητὴς ἀθροίζων τὰ θέματα. Τὰ διπλῶνει διὰ τῆς παλάμης, τὰ ρίπτει εἰς ὑαλίνην φιάλην, τὰ ἀναμιγνύει, καταβαίνει, καὶ ἰδοὺ, χαρίεσαι θεραπεινίδες τῆς τύχης, αἱ κρινοδάκτυλοι χεῖρες ἐπτά Κυριῶν ἀφαιροῦσιν ἐκ τῆς φιάλης ἐπτά θέματα. Ἐπιτρέφει εἰς τὴν ὀρχήστραν ὁ Ποιητὴς καὶ κάθηται πλησίον μικρᾶς τραπέζης ἀνεπίστων τοὺς κληρωθέντας χάρτας. Καὶ σύννους εἶναι καὶ σκεπτικὸς, καὶ φαίνεται προσευχόμενος εἰς τὴν Θεᾶν Μνημοσύνην. «Ὁ οἶτρος τοῦ αὐτοσχεδιάζοντος ποιητοῦ» λέγει καὶ παιανίζει ἅμα ἡ μικρὰ μουσικὴ, δεξιόθεν αὐτοῦ κειμένη. Παύει διὰ νεύματος αὐτῆ, καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς περιμένοντες σιωπηλότεροι ἀγαλαμά-

των. Ὀρθίος καὶ ἀκίνητος ἵσταται ἐπὶ ὀλίγας στιγ-
μάς ἀναβλέπων πρὸς τὴν ὄροφὴν τοῦ δώματος, καὶ
λέγει ὅτι θέλει διὰ τῶν βλεμμάτων νὰ ἠλεκτρίσῃ τὸν
οὐρανὸν ἀρυόμενος ἐκεῖθεν τὰς μυστηριώδεις ἐμπνεύσεις
του. Ἰσοκύτῃ εἶναι ἡ ἐκστασις του ὥστε ὁ νοῦς μου
εἶδεν ἐν ἀκαρεῖ ἀκτῖνας ἄνωθεν πρὸς αὐτὸν κα-
ταβαινούσας, ἀκτῖνας τοιαύτας ὁποῖας δὲν δύναται
νὰ παραστήσῃ οὔτε ἡ γραφικὴ, οὔτε ἡ γλῶσσα. —
Λύει τὴν μελιρρῦτον γλῶσσαν εἰς αὐτοσχέδια, εἰς
ἐξαίσια μέλη Γλυκὴ καὶ ἀνδρωδὲς ῥέει τὸ ἔπος
ἀπὸ τὰ χεῖλη του, καὶ ἡ κεφαλὴ, καὶ οἱ ὀφθαλ-
μοί, καὶ αἱ χεῖρες, καὶ ὁσος αὐτὸς ἀπεικονίζου-
σι τὰ πάθη τῆς ψυχῆς του, καὶ ἐκφορίζουσι ζω-
κρότατα τὰς ιδέας του. Τὰ μέλη του δὲν εἶναι στι-
γούργημα ἀπλοῦν, εἶναι ποιήσις ζωηρὰ, σπινθηρίζουσα
ἀνάμεστος χρωμάτων, ἰδεῶν, εἰκόνων εἶναι ῥῆσις τοῦ
οἰτροφόρου ἐκείνου πυρός μετὰ τὸ ὁποῖον ὁ Ἰψίπτος
προικίζει τὴν μεγαλοφυΐαν. Ἄλλ' ἐτελείωσεν καὶ σπογ-
γίζει τὸ μέτωπόν του, καὶ πανταχόθεν χειροκροτεῖ-
ται. Εἰς τῶν πλησίον ἐμοῦ καθημένων, ἀγνοῶν τὴν Ἰ-
ταλικὴν γλῶσσαν, ποθεῖ νὰ μάθῃ ὁποῖον ὄρισμὸν ἔδω-
κεν εἰς τὸ θέμα ὁ Ποιητῆς. Ὡ μὴ μ' ἐρωτᾷς, ἀπε-
κρίθην ἐγώ. Τὸν εἶδες χειρονομοῦντα; Τὸν ἤκουσες
ἀπαγγέλλοντα; Τοῦτο ἄρκει. Ἡ φωνή, ἡ μορφή, αἱ
χειρονομίαι του. . . Ἰδοὺ ὁ ὀρισμὸς τοῦ θέματος.

Ἄλλ' ἐπιλαμβάνεται τοῦ δευτέρου, καὶ ἡ φωνή
του εἶναι βροντηρὰ, ζωηραὶ αἱ χειρονομίαι, ἡ γλῶσ-
σα ἐκλεκτὴ καὶ νευρώδης. Διατί ἐξάπτεται τοσοῦ-
τον; Διατί στρέφει τὴν δεξιάν ὡς νὰ ζητήσῃ τὴν λα-
θὴν ῥομφαίας; . . . Τὸ αἷμα ἀνεπήδησεν εἰς τὴν κε-
φαλὴν του, ἡ ὄψις του ἔλαβε χρῶμα πυρός, καὶ οἱ ὀ-
φθαλμοί του σπινθηροβολοῦσιν, ὡς ὀφθαλμοὶ λιοντός
διαλάμποντες ἐν μέσῳ τοῦ σκότους. . . Ἄθλον τοῦ
Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος ψάλλει, ψάλλει τὸν θάνατον ἐνός
πρωτομάρτυρος πολεμάρχου. . . Ὡ σὺ βεβαίως τὴν
στιγμὴν ταύτην ἐμφαίνεσαι εἰς αὐτὸν ἐν ὄραματι,
Σκιά τοῦ ἀθανάτου Βότσαρη, καὶ τῶ δεικνύεις τὴν
χάμουσαν πληγὴν τοῦ μετώπου σου, καὶ φλέγεις
τὰς φρένας του, καὶ ἐμπνέεις τὴν ἀλκὴν εἰς τὴν λα-
λιάν του! . . .

Συνεταράχθη τὸ ἀκροατήριον, καὶ ἀλαλον μένει
ἐπὶ ὀλίγας στιγμάς. ἡ δὲ διαδεχθεῖσα τὴν ἀπαγγελ-
σίαν του μουσικὴ, ὅσω μικρὰ καὶ ἂν ᾖ, παρατείνει
τὴν ἐκπληξίν τῆς ψυχῆς μας. Ἄλλ' ὁ ἀνὴρ αὐτός
ὁ διεγείρων εἰς τὰς φρένας μας τὰς τρικυμίας τῶν
καθῶν καθὼς ἡ κραταιὰ τοῦ Νότου πνοὴ διαταράσ-
σει μέχρι τοῦ πυθμένος τὴν θάλασσαν, ὁ παραδοξὸς
οὗτος ἀνὴρ φέρει εἰς χεῖρας τὴν μαγικὴν ῥάβδον τῆς
εὐφυΐας, καὶ ἀναστατόνει τὰ στέρνα μας κινῶν κατὰ
θέλησιν τῶν αἰσθημάτων ἡμῶν τὰ διάφορα ἐλατήρια
Ἐυτράπελον ἤδη πραγματεύεται θέμα, τὰς ἀναμνήσεις
τῆς νηπιότητός του, καὶ μειδιᾷ τὰ χεῖλη του, καὶ
γελοῦσιν οἱ ὀφθαλμοί του, καὶ μέλι ἀπὸ τὸ στόμα του
ῥέει.

Ἐκ τῶν θυγατέρων τούτων τῆς ζωῆς του ἀρύεται
θεσπεσίας ἐμπνεύσεις, καὶ δι' εἰκόνων τερπνῶν καὶ
ἐρασμίων μᾶς ἐκτυλίσσει τὸ γοητευτικὸν πανόραμα τῆς
παιδικῆς ἡλικίας του. Μικαίριος ἦτον ὁ βίος του, μα-

καίριος ὅτε μία χρυσαλὶς, ὅτε ἐν ἄνθος, ἡ μία παιδιὰ
ἦσαν κτήματα πολυτεμότερα ἐνός θησαυροῦ, μιᾶς δά-
φνης, ἢ ἐνός σκῆπτρου. Ἄλλ' ὅτε ὁ νοῦς καὶ ἡ καρ-
διά αὐτοῦ ὀρίμασαν εἰς τοὺς θερμοὺς κόλπους τῆς
Ἥθης, καὶ ἤρχισαν νὰ τρέπωνται οἱ πόθοι εἰς ἀνάγκ-
κας, ἡ εὐθυμία εἰς λύπην, καὶ ὁ γέλως εἰς δάκρυα,
δύο τότε ἠσθάνθη πρῶτον ὀριμαζόμενα πάθη, τὴν ποιή-
σιν καὶ τὸν ἔρωτα. Ἐποίησεν τὸν πρῶτον τοῦ στίχου
καὶ ἀνεσχίρτησεν ἀπὸ τὴν χαρὰν, καὶ μυριάκις τὸν
ἐμέτρησεν εἰς τὰ δάκτυλα. . . . Ναι, εἰ τὰ δάκτυλα,
λέγει, τὸν ἐμέτρησε, καὶ γελᾷ εἰς τὰς λέξεις ταύτας
τὸ ἀκροατήριον, ἀλλ' ἐγὼ γελοῦ περισσότερον διότι
πονηρὰ ἰδέα μου ἐπήλθεν εἰς τὸν νοῦν. Ἐσυλλογίσθη
ὅτι οἱ πατέρες τοῦ ἐκκαίδεκακυλλάβου ὑπέστησαν φο-
δερόν βασανιστήριον μετροῦντες τὰς δεκαεὶ ἀτελευ-
τήτους συλλαβὰς τοῦ χαρισιστάτου στίχου των.

Ἐποίησεν τὸν πρῶτον τοῦ στίχου, καὶ ἀμέσως ἠ-
σθάνθη ἄλλον παλμόν, τὸν κρύφιον παλμόν τοῦ ἔ-
ρωτος. Ἄλλ' ἐνῶ ἐποίει καὶ ἡ γυμνα βάρεια κατέπεσεν
ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἀδυσώπητος χεὶρ τῆς εἰμασμένης. Ἄπνουν
καὶ ὠχρόν εἶδε τὸν πατέρα ἐσηπλωμένον ἐπάνω τοῦ
νεκρικοῦ φερέτρου, καὶ ἰδοὺ ἡ πρώτη πληγὴ τῆς καρ-
διάς του, καὶ ἰδοὺ ἡ πρώτη ἐναγώνιος πάλη τοῦ
στήθους του.

Τὸ μικρὸν τοῦτο ἀριστούργημα τῆς ποιήσεως, ποιη-
θὲν εἰς βραχυσυλλαβούς στίχους, χάριεν καὶ παιδρὸν
κατ' ἀρχάς, μᾶς ἐνέπνευσε περὶ τὸ τέλος ἡδυπαθῆ τι-
να μελαγχολίαν. Ἄλλ' ἰδοὺ δίσκοι ἐνθα καὶ ἐνθα ἀ-
ναραίνονται φέροντες εἰς τὰς Κυρίας χιονωτὰ γλυκί-
σματα ὡς ἀλάνθαστον κατὰ μελαγχολίας ἀντιφάρ-
μακον. Κατέπιον ἐκεῖνα τὴν ἀμβροσίαν των, καὶ ἰ-
δὸν πάλιν ὁ Ποιητῆς ἐγείρεται ζητῶν νὰ τῶ ὀρίσω-
μεν τὰς δυοιοκαταλήξεις δεκατεσσάρων στίχων δι' ἐν
ἀσμάτιον (Sonetto), τὸ ὁποῖον θέλει αὐτοσχεδιάσει εἰς
τὸν θάνατον τοῦ Κωνσταντινοῦ, τοῦ τελευταίου τῶν
αὐτοκρατόρων μας. Μᾶς συγχινεῖ τὸ ἱερὸν τοῦτο ὄνο-
μα, καὶ ὁ νοῦς μας καλινδρομεῖ πρὸς τὸ παρελθόν,
ἐτάζει τὸ ἐνεστώως, καὶ παρευθὺς, ἀ-ἀμέσως μυρσινῶν
καὶ ῥόδων, εἰσδύει καὶ ἐνδιατρίβει εἰς τὸ μέλλον.

Καὶ ὅ,τι ἡμεῖς ἠσθάνθημεν, καὶ ὅ,τι ἡμεῖς ἐσχέφ-
θημεν, εἶπεν ὁ Ρεγαλέτης εἰς τοὺς δεκατέσσαρας στί-
χους τοῦ ἀσματίου του τηρήσας τὰς ὑποχρεωτικὰς ὀ-
μοιοκαταλήξεις.

Ὁ αὐτοσχεδιασμὸς αὐτός διαλύει καθ' ὀλοκληρίαν
τὰς ἀμφιβολίας τινῶν, ὅσοι ἐπίστευσον ὅτι ὁ ποιητῆς
εἶχεν ἤδη προητοιμασμένην τὴν ἐργασίαν. Ἄλλὰ καὶ
εἰς τὸ μετέπειτα θέμα « τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος »
ζητεῖ ἐπίσης ὀμοιοκαταλήξεις ὑποχρεωτικὰς, καὶ χω-
ρὶς νὰ δισταῖ, καὶ χωρὶς νὰ προσκόψῃ, αὐτοσχεδιά-
ζει τὸ κάλλιστον τῶν ἀσμάτων του. Ἐμβατεύει μετὰ τὸν
δαίμόνιον νοῦν του ἐν τῶ πελάγει τοῦ μέλλοντος
καὶ, Ἑλλάς, ἐπιβοᾷ φλεγόμενος ἀπὸ ἱερὸν πῦρ, Ἑλ-
λάς, θέλεις ἀνακτήσει τὴν ἀρχαίαν σου δόξαν, θέ-
λεις περιβληθῆ τὸ προπατορικὸν κλέος, ἀλλ' οὐαὶ
ἐάν ζητήσης τὸ μεγαλεῖον σου εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν
ῥένων! Ἐντὸς τῶν ἰδίων σου σπλάγγων, εἰς τὰς
καρδίας τῶν υἱῶν σου πρέπει νὰ ἀντλήσης τὸ μένος
τὸ ὁποῖον θέλει σε μεγαλύνει. Ἄλλ' ὅτε πληρωθῆ διὰ

σέ ἡ μεγάλη λάγηνος τοῦ χρόνου, ἐνώθητι, ὦ Ἑλλάς, μετὰ τῆς ἀδελφῆς Ἰταλίας, καὶ ἐν μιᾷ λαμφεὶ τότε θέλει διαυγάζει ἀπανταχοῦ τὸ κλέος ὅπερ διέχυσεν εἰς τὸν κόσμον ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ μεγαλοφυΐα τῶν υἱῶν σου.

Τοιαῦτα διὰ τὴν Ἑλλάδα προμαντεύων, δὲν ἐλησμόνει ὁ ποιητὴς τὴν Πατρίδα του. Ἐνα φιλογενῆ παλμὸν ἠθάνθη εἰς τὸ στήθος του, καὶ ἐνέχυσεν ἐν μιᾷ εὐχῇ ἀμφοτέρων τῶν συγγενῶν λαῶν τὴν εὐδαιμονίαν.

Ἀλλὰ τὸ πλέον δύσκολον θέμα « Ὁ χριστιανισμὸς βάσις τῆς κοινωνικῆς ἐλευθερίας » ἐφύλαττεν ὁ ποιητὴς τελευταῖον. Ἐγείρεται, σταυρόνει τὰς χεῖρας, καὶ βραδύ ἀπαγγέλλων κατ' ἀρχὰς, ἐξάπτεται βαθμηδὸν, καὶ βέουσιν οἱ στίχοι του εὐφραδεῖς καὶ χρωματισμένοι μετὰ τὴν ὑψηλὴν ποιήσιν τῶν Γραφῶν. Ἐκ τῆς ἐραῆς ταύτης σχολῆς ἤντησε πάντοτε τὰς ἐμπνεύσεις του, καὶ εἰς πάσας σχεδὸν τὰς ποιήσεις αὐτοῦ ἀναφαίνεται ἡ εὐσέβεια ἐν διηγεσὶ πάλῃ μετὰ τῶν ἀνθρωπίνων παραφορῶν διακειμένη, ἀλλὰ πάντοτε ὑπερδύναμος καὶ νικῶσα.

Ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ στόμα του τὰ ἔπη ὅτε μὲν μελίβρυτα καὶ γλαφυρά, ὅτε δὲ μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀλκιμα καθὼς τὰ ὕδατα τοῦ χειμάρρου ἄτινα κελαρίζουσιν εἰς πεδιάδα εὐανθῆ καὶ χλοερὰν, ἢ καταφέρονται ἀπὸ τὸν βράχον, σπινθηρακίζοντα εἰς τὸ φῶς τῆς Σελήνης. Ἐτάζει τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν παρακμὴν τῆς Ῥώμης, καὶ πηδᾷ εἰς τὴν αὐγὴν τῆς παγκοσμίου εὐδαιμονίας, τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου. Τρία λέγει δόγματα περικλείει ὁ λόγος τοῦ ὑψίστου, τὴν Πίστιν, τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἐλπίδα. Περὶ τὸν τρίφωτον λύχνον τοῦτον συναχθῆτε, πάντες οἱ κάτοικοι τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῆς ἡπείρου, συναχθῆτε, ὦ υἱοὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἐν συνδέσμῳ ἀδελφικῷ, καὶ εὐρήσετε ἐκεῖ λιμένα εὐδαιμονίας καὶ ἐλευθεριῶν ἀφθάρτων.

Ἴδου πῶς αὐτοσχεδίασε τὰ δεδομένα θέματα. Κλείει δὲ τὴν ἐσπερινὴν ἀκαδημίαν του μετ' ἀσμάτιον ὑποχρεωτικῶν ὁμοιοκαταληξέων. Ἀνακεφαλαιοῖ τὰς ὑποθέσεις τῶν ἐξ θεμάτων, πληροὶ ὀκτὼ στίχους ἀρμονικοῦς καὶ ὠραίους. . . Ἀλλὰ τῷ μένουσιν ἐξ οἱ ἀποίητοι. Τί θέλει εἶπει; . . . Δὲν ταρασσεται, δὲν διστάζει. Ἀποτείνεται εἰς τὸν ὠραῖον οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς καὶ κλείει τὸν ἐπίλογον ἐκπέμπων ἕνα ἀσπασμὸν εἰς τὸν Παρθενῶνα, καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητος, τὰ ὅποια διὰ γλαφυρᾶς σιωπῆς μεταδίδουσιν εἰς αἰῶνας τὴν Ἑλληνικὴν μεγαλοφυΐαν.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ Ῥεγάλδης. (1)

Γ. Χ. Ζαλακώστας.

Η ΨΥΧΗ.

(ROMANCE)

• En orba et saeva et iniq̄ua Fortuna?
Hocine tibi complacuit, ut . . .
diversam sortem sustineremus?
(Apu'ej. Metamorph. Lib. V)

Ἀκούσατέ με, ὦ σεις καρδίαί νεαί,
Κ' ἐν συμπαθείας ἔς τάφρατα δάκρυά μου
Χύσατε δάκρυ, καὶ ἔς τὰ παθήματά μου
Θρηνήσατέ με, νεάνιδες ὠραῖαι.

Ἐθελγον πάντας, κ' ἡ νέα μου καρδία
Τάριστα εἶχεν ἐρώτων δρέψει ἄνθη.
Πλὴν διὰ τοῦτο, ἀφ' οὗ κατεμαράνθη,
Ἐμελλεν ἄλγη νὰ ὑποστῆ μυρία.

Ἡ Ἀφροδίτη, — ὦ! τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ; —
Ἡ Ἀφροδίτη τὰ ἀσθενῆ μου κάλλη
Εἶχε φθονήσει, κ' ἐπιθυμία ἄλλη
Δὲν τὴν κατεῖχε παρά νὰ μὲ φονεύσῃ.

Τοὺς ἐραστὰς μου μετὰ χεῖρα ὀλεθρίαν
Πρὸ πολλοῦ ἤδη αὐτὴ κατελυμάνθη,
Κι' ἀποβαλοῦσα τῆς κεφαλῆς μου τάνθη,
Ἐσπείρει θλίψεις ἔς τοῦ βίου τὴν πορείαν.

Ἀκούσατέ με, ὦ σεις καρδίαί νεαί,
Κ' ἐν συμπαθείας ἔς τάφρατα δάκρυά μου
Χύσατε δάκρυ, καὶ ἔς τὰ παθήματά μου
Θρηνήσατέ με, νεάνιδες ὠραῖαι.

Παρά Πυθίας χρησμὸν οἱ φίλτατοί μου
Ἐλαβον « Τέρας φρικτὸν ἢ κόρη μέλλει
Νὰ λάβῃ. Εἰς βράχον ἄς ἐκτεθῆ ἐρήμου.
Δεινόν' ἀλλ' οὕτω τὸ πεπρωμένον θέλει ».

Με φεῖ ὁ γέρον πατήρ εἰς ἐρημίαν
Φρικτὴν. — Φεῦ! εἶδον τὰ ὄμματά του πλήρη
Πικρῶν δακρύων κ' εἶπε φιλῶν μ' « ὑγείαν,
Φίλτατον, ἔχε. Ὁ Ζεὺς νὰ μὲ οἰκτείρῃ ».

Εἶπε κ' ἀπῆλθε. Τὴν γῆν ὁ ὀφθαλμὸς του
Πικρῶν δακρύων ἐπλήρου, καὶ μακρόθεν
Βαρὺς ἀντήχει ὁ γέρον στεναγμὸς του . . .
Ζεῦ! Ἦὼς δὲν ἦλθε τὸ πῦρ σου οὐρανόθεν!

ὑπὸ τῆς φρίκης ὠχρὰ, ἔς τὸ ψυχρὸν χῶμα
Ὡς πὸτ' ἐκείμην τίς οἶδε; Στιγμιαῖα
Πλὴν δλα ταῦτα μ' ἐφάνησαν, καὶ μ' ὄμμα
Τρεμοσυσμμένον ἠγέρθη· πλὴν τί θέα!

Ἄντι τοῦ τόπου ἐκείνου, ποῦ μετὰ τρόμον
Εἶδον, ἐν οἴκῳ εὐρέθῃ βασιλείῳ

[1] Σημ. Εἰς τὸν τῶν προσοχῶν φυλλαδίων τῆς ἡ Πανδώρα θέλει δημοσιεύσει μετὰφρασιν τινῶν ἐκ τῶν ἀκαδημιῶν Ποιησέων τοῦ Κερίου Ῥεγάλδης.